MÁSODIK FEJEZET

KÓPÉ BERENDEZKEDIK

Kópé korán ébredt.

„Milyen furcsát álmodtam! – gondolta félálomban. – Mintha egy nagy autó rázkódott volna velem, amely döcögve-zötyögve elvitt az erdőből, ahonnan egy hatalmas, szürke kockaházba kerültem.” A manó nyújtózkodott egyet, és beütötte a lábát. Erre azonnal felült.

– Mi ez? De hát a nagy tölgyfa odvában soha… – kezdte, aztán rádöbbent a valóságra. – Hát mégsem álom volt! – kiáltotta elkeseredve.

A tenyerébe temette az arcát, úgy búslakodott, ám néhány perc múlva határozottan felállt.

„Siránkozással nem megyek semmire!” – gondolta, majd kimászott a szekrényből.

A kacatokkal telezsúfolt erkélyen óvatosan mozgott, nehogy felborítson valamit. A seprű így is megingott, ezért Kópé megpróbálta a tricikli segítségével a sarokba szorítani. Igyekezett alaposan körülnézni világosban is. Nem telt bele sok idő, és végzett is a felderítéssel.

– Nem valami ígéretes, de megteszi – foglalta össze az eredményt, de máris egy új gonddal szembesült: a kínzó éhséggel és szomjúsággal. Otthon ilyenkor az első útja a patakhoz vezetne, de itt hol talál vizet? Aztán eszébe jutott, milyen sok növényt látott egy emelettel feljebb.

Felkapaszkodott az akác ágán. A cserepekben fűszernövények illatoztak, de talált bőven epret és koktélparadicsomot is. Kópé először is megmosakodott, majd kortyolt a vízből, amit egy kis műanyag tálkában felejtettek a balkonon, aztán óvatosan letépett négy-öt szem epret az egyik bokorról, és jóízűen megette.

– Most hogyan tovább? – tűnődött, immár teli hassal. – Ha leereszkedem az akácfán, újra a földön leszek. Legjobb lesz, ha onnan nézek körül.

Meg is tette. De jaj! Amint leért, számos autó száguldott el előtte. Az egyik éppen kifordult a sarkon, és csaknem elütötte Kópét, aki még éppen idejében vetette magát jobbra, a fedezéket kínáló fatörzs mögé.

– Merre induljak? Hol lehet az én gyönyörű otthonom, a kedves öreg tölgyfám? – kapkodta a fejét tanácstalanul.

Hihetetlenül magas betonházak vették körbe. Otthon jól ismert minden dombot és völgyet, soha nem tévedt el, kitűnően tájékozódott. Tudta, melyik tisztásnál kell elfordulni, melyik bokornál talál mogyorót, szedret vagy kökényt. De ebben az aszfalt- és betondzsungelben minden idegen és ismeretlen volt számára. Autók berregtek, fékek csikorogtak. A levegő is egészen másnak tűnt, Kópé hiába lélegzett mélyeket, nem érezte az üde, friss levegőt, hanem folyamatosan köhögés kerülgette. Csalódottan visszakapaszkodott a magasba.

A növényekkel teli erkélynél elgondolkozott.

„Mi lenne, ha egy ideig itt maradnék? – nézett körül. – Itt akár hosszabb időre is meghúzhatnám magam."

El is rejtőzött egy világoskék kanna mögé, de nem sokáig volt nyugta. Egy kövérkés, középkorú, barna hajú asszony lépett ki a balkonra.

– Hogy vagytok, kedveskéim? Mindjárt megöntözlek benneteket! – És már meg is ragadta a félig teli locsolókannát.

Kópénak csak annyi ideje maradt, hogy elbújjon egy zsák virágföld és egy tápoldatos flakon mögé.

Az asszony először elhasználta a kannában lévő vizet, majd bement, hogy újból megtöltse a locsolót. A manó ezt az időt használta ki, hogy újra leereszkedjen a kacatokkal teli erkélyre.

– Itt mégis jobb lesz – dünnyögte szomorúan, majd bevackolta magát a szekrénybe.

Kora délután alaposan átkutatta a szekrény összes fiókját, de az egyiket, amelyiknek letört a fogantyúja, sehogy sem bírta kinyitni. Egy másik fiókban viszont talált egy kevés tavalyi diót, ami nagy megelégedettséggel töltötte el.

– Bárhogyan is alakulnak a dolgok, ez biztonságot jelent, hiszen ha ennivalóm van, majdnem mindenem van.

Később órákon keresztül azt figyelte, kik laknak a lakásban, és főleg, hogy milyen sűrűn használják az erkélyt, de csupán egy idős, szemüveges, ősz hajú nénit látott, aki hajlott hátával meglehetősen lassan tipegett fel s alá a szobában.

Kópé fülét kora este éles csörömpölés ütötte meg. Megrémült az ismeretlen hangtól. Négy-öt csengetés után a néni egy fehér tárgyhoz csoszogott, leemelt róla valamit, a füléhez szorította, aztán beszélni kezdett.

A manó életében először látott valakit telefonálni. Hallgatta az asszonyt, aki gyerekekről, unokákról kérdezgette ismeretlen beszélgetőtársát, aki valamilyen csoda folytán belefért abba a kicsi eszközbe, amit a néni a kezében tartott.

„Ó, tehát azok a gyerekek használták régen a játékokat" – jegyezte meg magában Kópé.

Este nekiállt takarítani. Látta, hogy a néni már lefeküdt, ezért bízott abban, hogy nem fogja őt meghallani. A ruhákat a szekrény alsó részébe szórta. Szerencsére ezek csak kisebb pólók, szoknyák, ingek voltak. A másik oldalon egy nagy, vastag télikabát feküdt, amelyet a manó meg sem bírt volna mozdítani.

Kópé tépett néhány akáclevelet, és azokat összefogva kiseperte a polcot. Szállt a por mindenfelé, tüsszögött is tőle, de szerencsére nem ébresztette fel a nénit. Végül kiválasztott egy szoknyát, amelyen nem voltak gombok, összehajtogatta, és ezzel ágyazott meg magának.

– A mai éjszaka jobb lesz, mint a tegnapi, az már biztos – morogta, mert még mindig sajgott a lapockája azoktól a kemény inggomboktól, amik előző éjjel megkeserítették az álmát.

Két tenyerét egymásra helyezte, a fejét a kézfejére hajtotta, de nehezen aludt el. A kredenc ajtaja nyikorgott, és a kellemetlen hang bántotta a fülét. Vágyakozva gondolt a levelek suhogására, az ágak zörgésére. Csak hajnal felé szenderedett el, és akkor is a testvéreivel álmodott. Egy szép napsütötte tisztáson fogócskáztak.